

Barbara Cartland

KÄTTEMAKS ON MAGUS

Barbara Cartland
REVENGE IS SWEET
1988

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Mari Mets

© 1988 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 1999 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10322
ISBN 978-9949-20-059-7

Autori märkus

Jahivõidusõit oma algses tähenduses oli improviseeritud võidukihutamine mõne kirikutorni kui selgesti nähtava sihtmärgi poole.*

Kunagi oli see ratsutamisvõistlus murdmaastikul, nüüd viiakse jahivõidusõite läbi vastaval rajal ja tehisketega.

Jahivõidusõit ja takistussõit on saanud alguse ajujahist ja sõjatandrilt, kus esineb hirmuäratavaid takistusi, mille ületamine nõudis harjutamist.

Kõige varajasem ürikutes mainimist leidnud ratsutamisvõistlus Inglismaal leidis aset *anno Domini* 210 paiku Põhja-Yorkshire's Wetherbys ja selles osalesid araabia tõugu hobused, kes olid toodud Britanniasse

---

* Jahivõidusõit on inglise keeles *steeplechase*; *steeple* – kirikutorn või mõni muu terav torn.

Rooma keiser Lucius Septimus Severuse poolt (elas aastail 146–211).

George'ide ajastul* oli keigaritel ja hooplejatel kombeks korraldada keskõiseid jahivõidusõite, mis olid kohutavalt ohtlikud, sest tihti peale olid nendes osalejad liiga palju kangemat kraami pruukinud ning ratsutasid oma oskuste demonstreerimiseks kinniseotud silmadega või olles lasknud endal ühe käe keha külge köita.

Maaailma selle spordiala tippvõistluseks on kujunenud Suur Üleriigiline Jahivõidusõit, mis toimus esmakordselt 1837. aastal Liverpooli Suure Jahivõidusõidu nime all.

Sellel võistlusel tuleb kaks korda läbida kolmnurkajuline rada, sooritades ühtekokku 4 miili ja 856 jardi pikkusel distantil 30 hüpet, mille hulka kuuluvad ka ülimalt vaatamisväärsed ja riskantsed ponnistused Becheri oja ja Valentine'i oja nime kandvate takistuste ületamiseks.

Kõikide Inglismaa ratsavõidusõitude korraldamist juhib 1750–1751. aastal moodustatud Džokiklubi.

---

* 1714–1830

Esimene peatiikk

1836

*V*alessa seisis akna all ja vaatas välja.

Novembri lõpu kohta oli päev soe ning päikesepaisteline.

Öösel oli kergelt külma teinud, kuid mitte nii palju, et jahipidamist takistada.

Puud olid punaseks ja pruuniks tõmbunud ning nende alla oli laotunud samades toonides lehevaip.

“Ilus päev suremiseks,” lausus Valessa valjusti.

Temas tekkis ootamatult igatsus kõigest hoolimata ikkagi edasi elada, kuid siis mõistis ta, et see oleks võimatu.

Säärasel moel ta enam jätkata ei saanud ja ta teadis, et see äkiline elukihk oli tõstnud pead üksnes seetõttu, et ta oli midagi söönud.

Olles eelmisel päeval otsusele jõudnud, et muud võimalust peale suremise tal ei ole, arvas ta siiski, et sööb vähemalt tubli hommikueine.

Vastasel korral oleks olnud üpris tõenäoline, et ta polegi võimeline jõeni kõndima või et tal puudub sinna jõudes vette viskumiseks vajalik tahtejõud.

Seetõttu oli ta vahetanud kahe muna vastu oma ainsa voodilina, mis tal oli veel alles peale nende, mille vahel ta selle öö magas.

Oma ema valmistatud tikanditega padjapüüri eest sai ta kolm leivaviilu ja tibatillukese võitüki.

Ta oli otsustanud, et paneb end kõigepealt riidesse ja laskub alles siis alumisele korrusele, et süüa köögis seda tema seisukohalt võttes pidurooga.

Aga ta oli ärgates niivõrd näljane, et läks alla öösärgis.

Ta pistis kinni nii munad kui ka soojad praeleivad ja pidas seda oma elu kõige hõrgemaks söömaajaks.

Muud joogipoolist peale vee tal küll polnud, kuid ta sai vähemalt tule pliidi alla teha ja keelekaste soojaks ajada.